

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

3 Copula septennis gradibus talis prohibetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](#)

mine, non de propria cognatione, sed de qualibet alia cuiq; uxorem ducere conceduntur. Illud autem, quod præcepta legis servanda dicimus, nec Evangelicus, nec Apostolicus institutum evanescit probamus, verum quidem est: sed cum omnia figurata Apostolus a proposito ad tempus esse data, atq; ideo veniente veritate affirmet illa non ultra legge servanda, hoc autem, ut supra monstratum est, causa faciemus à Deo institutum esse probatum: & hoc cum ceteris si-
gnificativa evanescat certissime constat: quamquam, sicut Apo-
stoli quodammodo addidit, que Evangelicus præcepit non
invenientem definita, nec tamen ideo tamquam temeraria vel
scrupulus de aliis Apostolis sunt repudiata: sed & ecclesia post Apo-
stolicis infinita, quedam consilii & perfectionis addidit, utpro
de coniunctis ministrorum, de confessione mysteriorum, de cele-
brebus officiis: que mellioribus responda sunt, sed diligenter
investigare suscipienda. Confanguineorum ergo conjugationes,
quæ Evangelicus & Apostolicus præcepit non inveniantur prohi-
bita, sunt tamen fugienda, quia ecclesiasticis institutionibus in-
venientur terminatae.

QUÆSTIO II. & III.

Quæcunque à confanguineorum conjugationibus, sicut prolatione est, abstinere oportet, videndum est, utq; ad quem gradum à confanguineo proprio abstinere oporteat, vel si ex cognatione propria uxoris aliquam ducere in uxorem.

C. I. q. Uxoris ad septimum generationem
valens de sua cognatione ducat
uxorem.

Dicit ista scriptor Gregorius Papa in coni-
cio Meldensi e.

De afflictione f confanguinitatis per gradus cognatio-
nis placuit usque ad septimum generationem obser-
vare. Nam & hæreditas rerum per legales instrumen-
tae distinctiones sancta usque ad septimum gradum
potest hæredum successionem. Non enim succede-
re nisi eis de propagine cognationis deberetur.
¶ Concilio Meldensi Burchardus, Ivo, auctor Pannor-
mia citatus tam ex concilio Meldensi: Magister, Gregorius, Po-
lycarpus, ita habet, Gregorius in decretis. Ac fieri facile
pau: ut Gregorius decretum in aliquo Meldensi concilio referatur,
videtur ista Gratianus citatio.

C. II. q. Infamia notentur, qui confanguineos
ducunt uxores.

Iam Calixtus Papa epistola secunda ad Epi-
scopos Gallia.

Coniunctiones q confanguineorum fieri prohibere,
quando has & divinas, & facili prohibent leges. Leges ergo divine, hoc agentes, & eos, qui ex eis procedunt, non solum ejicunt, sed & maledicunt appellant. Leges vero facili infames tales vocant, & ab hæreditate repellunt. Nos vero sequentes patres nostros, & eorum ve-
fligantibus, infamia eos notamus, & infames esse
concedimus, quia infamia maculis sunt asperfi: nec eos vi-
tatem, nec accusationes eorum, quos h leges facili rejici-
unt, suscipere debemus. & infra. ¶ Eos autem con-
fingentes dicimus, quos divinas, & Imperatorum i, ac
Romæ, atque Grecorum leges confanguineos ap-
pellant, & in hæreditate suscipiunt, nec repellere pos-
sumus.

a Ram. i. b Gal. s. c al. consilio d al. intermis-
nata, e Conser. Nicol. in conc. Rom. f Sentent. 4. dist. 41.
Poly. l. 6. n. 4. Bur. l. 7. c. 16. Ivo p. 9. c. 51. Paom. l. 7. c. 81. g Poly.
ibid. l. 7. c. 14. Ivo p. 9. c. 22. Simile in concil. Innocentii 2. h al.
qua: i Imperator Romanorum.

C. III. q. Affines in quinta generatione copula-
ri possunt: in quaesta si fuerint
inventi, non separan-
tur.

Item Fabianus Papa.

De propinquis a, qui ad affinitatem per virum & u-
xorem veniunt, defuncta uxore vel viro, in quinta
generatione conjungantur: in quaesta si inventi fuerint,
non separantur. In tercia vero propinquitate non
licet uxorem alterius accipere post obitum eius. Aequa-
liter b vir conjungatur in matrimonio eis, quæ sibi con-
sanguineæ sunt, & uxoris sua confanguineis post mortem
sunt uxoris.

C. IV.

Idem.

Qui propinquam & sanguineam uxorem ducunt, & sepa-
rantur, non licet eis, quādū utrique vivunt, a-
lias uxores sibi in conjugio locare, [nisi ignorantia ex-
cusentur.]

C. V. q. Non prohibetur ducere uxorem, qui
ignoranter in seculum com-
mittit.

Vnde in concilio apud Vermerias.

Si quis a cum matre & filia fornicatus est, ignorante
matre de filia, & filia de matre, ille nunquam acci-
piat uxorem: illa vero, si voluerint, accipient maritos.
Si autem hoc scierint ipsæ feminæ, abique maritis per-
petuo maneant.

¶ De capite hoc dictum est super 34. q. 1. & 2.

C. VI.

Item ex eodem.

Si homo e fornicatus fuerit cum muliere, & frater
eius neftiens eandem duxerit uxorem, frater eo quod
fratri crimen celaverit, septem i annos poenitentia, & post
poenitentiam nubat. Mulier autem usque ad mortem
poenitentia, & sine spe conjugii maneat.

¶ Burchardus etiam, & Ivo citant ex concilio apud Verme-
rias, e. s. sententia vero habetur in Triburienſis, e. 44.

¶ Septem annos] Haec duas voces abſiunt a Burchardo &
Ivone. Apud Burchardum tamē libro 19. c. 5. ubi faceret de
hoc peccato interrogat penitentiam, & consilium dat, hac legit-
tur: si fecisti, eo quod fratrem tuum crimen celasti,
septem annos per legitimas ferias poenitentias. In Tribu-
rienſis autem, prædura arceatur poenitentia, & condigna
caſtagnatione.

De hī vero, qui ignoranter conjunguntur, catēra auſtoritates in-
telligendae sunt.

C. VII. q. Ex propinquitate sui sanguinis vel
uxoris uxoris in septimum gradum nullus du-
cat uxorem.

Vnde Iulius Papa.

Nullum in f utroque sexu permittimus ex propin-
quitate sui sanguinis, vel uxoris usque ad septimum
generis gradum uxorem ducere, vel incesti maculi co-
pulati g. Præterea quoque illud adiudicimus, quoniam sic
verò licet cuiquam Christiano de sua confanguinitate,
sic etiam nec licet de confanguinitate uxoris sua
conjugem ducere, propter carnis unitatem.

¶ Caput hoc usq; ad vers. Præterea. Burchardus, Ivo, &
Pannormia, (nam Magister ut Gratianus) citant ex concilio Au-
relianensi, c. 16. Ac sicut in 3. Aurelianensi impræfatu, c. 10. multa le-
guntur ad rem pertinentia. Reliqua vero hujus copiæ pars in
Pannormia (nam cateri collectores non habent) ex eodem concilio re-
fertur: sed a Gratiano super 27. q. 2. c. quis deſponsatam tribuitur
Gregorio.

a Sent. 4. dist. 41. b Inſea. c. equaliter. Poly. l. 6. tit. 4. ex
Iulio. c Fortasse ista Gratianus. d Sup. 34. q. 1. & 2. f quis
cum matre. e Bur. l. 7. c. 13. Ivo p. 9. c. 73. f Sent. 4. dist. 41.
Pannorm. l. 7. c. 14. Ivo p. 9. c. 49. g al. commaculari. h Sup.
27. q. 2. qui diffonſatam.

C. VIII. q. Incestuosi nullo sunt digni nomine conjugii.

Item ex concilio Agathensi, c. 61.

DE incestu a conjunctionibus nihil prorsus venia referemus, nisi cum adulterium separatione sanverint. Incestuosos vero nullo conjugii nomine deputandos, quos etiam designare funestum est. q. Hos enim censimus esse, si quis reliquit fratis (quod penitus foro extiterat) carnali conjugione polluit: si qui frater germanam uxorem accepit: si qui novercam duxerit: si quis consobrina sua se sociaverit: si quis reliquit, vel filia avunculi misceatur, aut patru filia, aut privigena sua: aut qui ex propria consanguinitate aliquam, aut quam consanguineos habuit, concubitu poluerit, apt duxerit uxorum. Quos omnes & olim, & d' nunc sub hac constitutione incestos esse non dubitamus, & inter catechumenos usque ad legitimam facti facti manere & orare preceipimus. Quod ita praefenti tempore prohibemus, ut ea, quae sunt haec nos constituta e, non dissolvamus. Sane quibus coniunctio illicita interdictus, habebunt & incundi melioris conjugii libertatem.

1. q. Hos enim] Ita est in Agathensi. In Arelateni autem s. i. s. (ubi idem repetitur) & apud Iovensem hinc conjugantur cum superioribus, & legitim, hos esse. In Epaunensi, c. 30. (in quo item tractatur argumentum) ductus orationis longe de versu est. In secundo autem Turonico, v. 22. (ubi refertur caput illud concilii Epaunensis,) ita scribitur. Incestus vero, nec illo conjugii nomine predicando, prater illos, quos dinumerare fuisse est, hos esse censimus. In Capitularibus adjectis, c. 200. sunt nominales partes hujus capituli ex epistolis Gregorii Papa, R. Bonifacii Archiepiscopi Moesiani missis.

2. q. Habebunt] Ita in Agathensi, & apud Iovensem. In Epaunensi legitur, non habebunt. Sed in Turonico, in qua citatur Epaunensi, habebunt. Sicut etiam infra, q. 8. c. hac salutiter, ex Gregorio. In Capitulari autem indicato plenius haec sententia exponiatur. Sed quibus illicita conjugatio interdictus, nisi hi sunt, quos fanum patrum decreta: conjugio copulari prohibent, habebunt incundi melioris conjugii libertatem.

C. IX. q. Incestuosi usq; ad satisfactionem excommunicantur.

Item ex concilio Ilerdensi, c. 4.

DE his qui incesti & pollutione se maculant, placuit, ut quousque in ipso detestando & illico carnis contubernio perseverant, usque, ad Missam tantum catechumenorum in ecclesia admittantur: cum quibus etiam nec cibum sumere ulli. h. Christianorum, sicut Apostolus iussit, licet ibi.

C. X. q. Nullus ducat in uxorem & consanguineos cognitos, vel aliqua pollutione maculatos.

Item Gregorius Papa ad Felicem Messiana civitatis Episcopum, lib. 2, epist. 31.

Nec eam, & quam aliquis ex propria consanguinitate conjugem habuit, vel aliqua illicita pollutione maculavit, in conjugium ducere, illi profecto licet. Christianorum, aut licet: quia incestuosi est talis coitus, & abominabilis Deo & cunctis hominibus. Incestuosos vero nullo conjugii nomine deputandos a sanctis Patribus dum statutum esse legimus.

Natura uidelicet ordine, si vero extraordinarie, non sic.

2. Et in Arel. 3. o. 2. in Epaunensi, c. 30. In Turonico s. c. 22. in edictis, c. 200. b. al. incestos. c. Burch. l. 7. c. 4. Ivo p. 9. c. 25. & 30. d. al. arg. sub hac. e. al. instituta. f. Burch. l. 7. c. 3. Ivo p. 8. c. 29. g. al. incesta. h. al. nullum. i. al. operari. k. Ivo p. 9. c. 26. Sup. eadie incestis.

C. XI. q. Extraordinaria pollutione in naturalibus non impedit matrimonium.

Ait enim Urbanus Papa II. Hugonis Gratianopolitano 1. Episcopo.

Extraordinaria & pollutione non e nisi in naturalibus admissa, vel si prius reiterata. b. circa maritalem auctoritatem 3, si probatis sacramentis ita constituit, quemadmodum nobis tuis significatum est literis, non videat matrimonium impideat, quamvis ipsa sit criminosa & dannabilis.

q. Gratianopolitano] Antra legebatur, Urbanus II. Gratianus, Neapolitanus Episcopus. Emendatum est ex Polycarpo: & hujus Hugonis mentio est apud Siegerbertum anno 1042 apud Tritemon in Guidone v. Carrasca Abbatu.

2. q. Non nisi] In Polycarpo est, nisi in naturalibus admissa.

3. q. Affection] In eodem legitur, effectum.

C. XII. q. Nullus ducat in conjugem relatan consanguineorum uxori. i. sua uxor. in tertiam generationem.

Item Iulius Papa.

Et hoc quoque e. statuum est, ut relata paris uxoris sua, relatacum frustis uxoris sua, relatacum filii uxoris sua nemo sibi in matrimonium sumat: relatacum consanguineorum uxoris sua, usque in tertiam progeniem nemo in uxorem sumat quartam autem, & in quattam, si inventi fuerint, non separantur.

1. q. Vixotis sua] Sic emendatum est ex vestitu. Nam vulgatus erat, suorum.

C. XIII. q. A consanguineo proprio, vel uxori pariter cura, est abstinentia.

Idem.

Aequaliter a viri conjugi atque consanguineis propriis & consanguineis uxoris sunt.

q. In Panormia citatur, ut hic. Hugo autem, ex concilio Maticensi, Burchardus, Maticensis. Ivo, Manticeno, nullus Isidorus mentione satell. In Polycarpo conjunctio ponitur cum e. cojunctione. sup. eadem, quod quidem est Calixti. Etiam autem in concilio Cabilonensi 2. c. 29. & in Viennensi di scundis pars canonis 78.

C. XIV. q. In parentela propria & conjugi eadem consanguinitas est obseruanda.

Item Isidorus ex concilio Manticeno.

Sanè e. consanguinitas, qua in proprio viro obliteranda est, h. ex nimis in uxoris parentela doleget ut patiarum custodienda est. Quia enim conflat ea duos esse in carne una, communis illis utraque si parentela confinda est, sicut scriptum est [erunt duo in carne una].

C. XV. q. Nurus non est alter deputandus, quam filia.

Item Augustinus lib. 22, contra Faustum, c. 61.

Si vir & uxor non e. jam duro, sed una caro sunt, non aliter est nurus deputanda, nisi filia.

C. XVI. q. Ux. ad septimam generationem progeniem suam uniuersumque feruare oportet.

Item Gregorius Papa, h. Episcopus Gallie.

Progeniem: suam uniuersumque usque ad septimam decernimus obseruare generationem: & quies

2. Poly. l. 6. tit. 1. b. al. repeatita. Senten. 4. diffr. 4.
d. Sup. ead. de propinquis. Sent. 4. diffr. 4. Poly. l. 6. tit. 4. Burch. l. 7.
c. 6. Ivo p. 9. c. 43. e. Hugo de S. Vito de sacraf. 2. p. 11. Sententia
Burch. l. 7. cap. 8. Ivo par. 9. c. 44. Panorm. l. 7. c. 69. f. al. auring.
g. Gen. 2. h. In regulo B. Greg. l. 12. epist. 31. ad Felicem.
i. Hugo ibid. Sent. 4. diffr. 40. Poly. l. 6. tit. 4. Ans. l. 10. c. 40. Burch.
l. 7. c. 11. Ivo p. 9. c. 26. Panorm. l. 7. c. 78. Habetur in syntesi Episcoporum
113. in Basilica Constantiana, c. 11. q. 12. diu 16.

die significant affinitatem propinquos, ad conjugalem copulam accedere denegamus: Quod si fecerint, separantur.

*H*ugus & Burchardus citant referat ut Gratianus. Hugo, auctor Pape, & Magister citant auctoem Gregorium. Anselmus & Ivo ex epistola B. Gregorii ad Felicem. In Panormia est conjugatio unius infra prius, hoc modo. Ex epistola Gregorii Episcopi Gallici missa, epistola 31. lib. 12. Extat vero caput in cap. 16. c. 10. & in adjetivo est prior pars capitulo 200. quod inde tributus Gregorius Papa ex epistola B. Bonifacii Archiepiscopi Neapolitani missa. Se sane in ultima Gregorii 11. epistola non cum gratia inserta legitur prior pars usq. ad versic. Generationem.

*V*nquamque] Apud beatum Gregorium. Anselmus & Ivo in hoc loco sunt hoc interjecta: de his, qui fideliter edoti sunt, & jam firma radice plantata sunt inseparabili.

*Q*uid si fecerint, separantur] Hæc non habentur, nisi quod Burchardus. Apud B. Gregorium, Anselmum, & Iovem sequitur conjunctio cum superioribus verba capitulo, nec eam signo eadem.

C. XVII. De eodem.

Item Nicolaus Papa 11. Amalphitanæ ecclesiæ suffraganeus.

*D*e consanguinitate sua uxorem nullus ducat usque ad post 6 generationem septimam, vel quo ne parentem cognosci poterit. Laicus vero uxorem suam & conubinam habens non communicet ecclesia.

C. XVIII. Quousque inter aliquos generatio recordatur, aut in memoriam retinetur, ibi invacem non continentur.

Item ex concilio Vuoracensi, cap. 32.

*N*ec populatione & fidelium generationis numerum non statuimus, sed id statuimus, ut nulli Christiani licet de propria consanguinitate seu cognatione uxorem accipere, alio dum generatio recordatur, cognoscitur, aut memoria retinetur.

C. XIX. Ex propinquitate sui sanguinis usque ad septimum gradum nullus ducat uxorem.

Item ex concilio Lugdunensi.

*N*ulli dicitur propinquitate sui sanguinis, usque ad septimum gradum uxores ducat: neque sine fine negacione sacerdotis. Qui autem nuptiari erunt, à sacerdote beneficii nubere audeant, nec aliter prasumat. *C*eteri etiam collectores citant ex Lugdunensi. In nonnullis Gratianus citat ex eff. ex Lugdeni. B. Bonifacius in epistola ad Zacharam Papam mentionem facit synodi Lugdunensis, habua auctopis B. Gregorii, in qua de incesto alium fuerat. Sicut obliteratur in Capitul. lib. 6. cap. 123. In concilio etiam Rhemensi Trullan. cap. 5. inter alia multa legitur haec: Et alibi est in canonibus præceptum, ut nemo usque ad affinitatis lignam & propinquitatem sui sanguinis connubia ducat: neque virginibus sine benedictione sacerdotis quis nubet placuerat.

*T*raiectus auditoribus quisque prohibetur à conjugione consanguineorum usque ad septimum generationem. Sed obiectum illud Gregorii ad Augustinum Anglorum Episcopum, c. 6.

C. XX. Angli permittuntur, ut in quarta vel in quinta generatione copulentur.

*V*xad am lex terrena in Romana republ. permittit, que five fratris & sororis, seu duorum fratrum germanorum, seu duarum sororum filius & filia miscellanuntur. Sed experimento didicimus ex tali conjugio sobolem non posse succrefere: & sacra lex prohibet cognitionis turpitudinem revelare. Vnde necesse est, ut in quarta 1, vel quinta generatione fidelium licenter sibi conjugantur. Sed idem humillimus Pater Gregorius post multum temporis à Felice Mellange Sicilia civitatis p. a. scilicet requisitus, utrum Augustino scriperit, ut Anglorum in quarta generatione contrafacta matrimonia iniuncte solverentur, inter cetera talen responsionem reddidit. Quod scripsi b. Augustino Anglorum genti Episcopo, alumno videlicet, ut recordaris, tuo, de sanguinis conjunctione, ipsi, & Anglorum genti, quæ nuper ad fidem venerat, ne à bono, quod cooperat, metuendo austeriora recederet, specialiter, & generaliter ceteris certissime scriptis cognoscas. Vnde & mihi omnis Romana civitas testis existit. Nec ea intentione hæc illis scriptis mandavi, ut postquam firma radice in fide fuerint solidati, si infra propriam consanguinitatem inventi fuerint, non separantur, aut infra affinitatis lineam, id est, usque ad septimam generationem jungantur. Sed adhuc illos neophytes existentes, scriptissime copiis illicito docere e., & verbis ac exemplis instruere, & quæ post de talibus egerint, rationabiliter & fideliter excludere oportet. Nam iuxta Apostolum 4. quia: [Lac dedi vobis potum, non escam,] ita illis modo, non posteris, ut praefixum est, temporibus tenenda indulsumus, ne bonum, quod infirma adhuc radice plantatum erueretur, sed aliquantulum firmaretur, & usq; ad perfectionem custodiretur.

*V*erba huius capitis usque ad versic. Sed idem. sunt apud B. Gregorium. Verum simul hoc & sequentia sunt apud Iohannem Diaconum in vita B. Gregorii, lib. 2. cap. 38. alit. 37. Hugo, Burchardus, Ivo & Panormia citant ex epistola Iohannis Constantiopolitanæ Episcopi ad Felicem Episcopum Sicilie. Recitamus præterea hac eadem B. Gregorii verba in duabus epistola Alexandri 11. una, quæ refertur ab Iovone part. 9. cap. 6. & in Panormia lib. 7. cap. 35. & 36. altera, quæ refertur infra quest. c. ad fedem. Multa autem in hoc capite restituta sunt ex B. Gregorio, & Iohanne Diacono.

*I*n quarta] Apud B. Gregorium, nec multò fecit apud Iohannem Diaconum est, necesse est, ut jam tercia vel quarta generatio fidelium licenter sibi jungi debeat. Nam secunda, quam diximus, à se omnino debet abstinere. & hoc modo recitat in epistola Alexandrinæ, quest. c. ad fedem. Hanc computationem. In altera tamen ejusdem Alexandri epistola, quæ proxima superiore notatione est indicata, legitur, jam quarta vel quinta. Et hanc fictionem fecerunt est ille, qui hoc loco casum apposuit.

C. XXI. In quinta vel sexta generatione nullus amplius copulatur coniugio.

Item obiectum illud Cabilonensis concilii.

*C*ontradicimus e. ut in quarta, vel in quinta, sexta quæ generatione nullus amplius coniugio copuletur. Vbi autem post interdictum factum fuerit inventum, separantur.

*H*ugo de S. Viðt. l. 2. p. 11. c. 16. Sent. dist. 4c. Ivo part. 9. c. 6. 35. 36. Burch. lib. 7. c. 19. & 20. Panorm. l. 7. cap. 36. & 37. An. lib. 18. c. 31. Polyc. lib. 6. tit. 4. & Lib. 12. epist. 31. c. 41. docere visare. d. 2. Cerinth. 3. & Hugo lib. Burch. l. 7. c. 12. Ivo p. 9. c. 34. Panom. l. 7. c. 70. Sent. ibid.

¶ Ex Cabritone citant ceteri etiam collectores, & Hugo. Extra lib. 5. cap. 6. 99. Excepti autem verbis illis, vel quinta, sextaque, reliqua forte eadem legitur in consilio Magistri sub Carolo, ap. 54. & altero Magistri sub Rabano, cap. 30. & in Vuornaciensi in pro parte canonu 78. Nam posterior pars est c. scia consanguinitas, supra allatum.

Hac auctoritate, dum sexa generatione interdictio conjugium, in septima permitti videtur. Sed gradus cognationis secundum gradus varie computantur. Alii namque patrem in primo gradu, filios in secundoparentem. Alii primus gradus filios appellant, negantes gradus cognationis inter patrem & filium esse, cum una caro probener pater & filius. Auctoritate ergo, que consanguinitatis copulam usque in septimum gradum prohibent, patrem ponent in primo gradu; illa vero qua usque ad sexum gradum probent, primum gradum filios appellant: arguunt isti, ut eadem per nos secundum hunc diversitatem invententur in sexto, vel septimo gradum illud Fabiani ^a, quo affines in quinta generatione copulari intentur, videntur esse contrarium illa decretu, Iuli Papa. ^b [Sicut non licet ulli Corifitano de sua consanguinitate uxori uxori ducere, sic etiam non licet de consanguinitate uxori sua conjugem ducere proper carnis unitatem.] Similiter etiam inveniuntur contrarium illuc dicti Gregorii: [Nec c. eam, quam ex propria consanguinitate conjugem habunt, &c.] Sed illud Fabiani intelligendum est de duabus sororibus, vel personis inter se affinitate consimili, ut sunt uxores duorum fratrum, si congerit enim earum aliqui matrimonio copulari, post mortem eius vir non poterit affinem superfiliem in conjugem ducere, nisi in quanto gradu affinitati inveniatur. Vnde, qui novicet aliquis in uxorem duxerit, post mortem eius uxorem proximi dicere non poterit. Huius etiam idem Iuli Papa alibi dicit: [Relata consanguinitate uxori sua, non sit consanguineam uxori sua, sed relatum consanguineorum uxoris sua], usque in quartam generationem nullus ducat in uxorem.] Paschalit vero Papa secundus scriptu Regno Episcopo, tertium genus affinitati assignat, cuius copula non ultra secundum gradum invenitur prohibita. Attenem.

C. XXII. ¶ Duorum consobrinorum conjuges
uni eidem, nubere non
possunt.

Porr̄d duorum e consobrinorum conjuges, quavis diversis temporibus, vita uni alteram post alterius obitum nubere, ipsa, præter auctoritatem canonicanam, publica honestatis iustitia contradicit. Ut novit prudenter tua, quia ita ab uxoris, sicut a tertiis consanguineis abstinentium est.

Illiud Gregorii & Iuli Papa intelligitur de consanguinitate viri vel uxori, ut post mortem aliquis eorum nullus de cognitione deficiat superesse matrimonio copulari. Demonstratum est, usque ad quarto gradum quisque a propria consanguinitate vel cognitione sua uxori affinitate debet.

QVÆSTIO IV.

M odo queritur, quare usque ad sextum gradum consanguinitatis coniunctio prohibetur. De his ita scribit Isidorus Etymologiarum lib. g. c. 6.

C. I. ¶ Quare usque ad sextum gradum
consanguinitatis obser-
vare.

Consanguinitas, sed dum se paulatim propaginam-
ordinibus diuimis, atque ad ultimum gradum sub-
traxerit, & propinquitas esse desierit, eam rufus lex
matrimonii vinculo repetit, & quodammodo revocat

^a Supradic. de propinquis. ^b Supradic. multum. ^c præterea.
^d Supradic. nec eam. ^e Supradic. & hoc. ^f Polyc. l. 6. tit. 4.
^g Ans. l. 6. c. 3. ^h Ex Aug. l. 15. de cœrit. Det. q. 6.

fugientem. Ideo autem usque ad sextum generationis gradum consanguinitas constituta est, ut sicut sex vias bus mundi generatio, & hominis status finitur, ita propinquitas generis tot gradibus terminaretur.

¶ Caput hoc emendatum est ex B. Augustino lib. 15. de civit. Dei. cap. 16. unde primò videtur sumptum.

QVÆSTIO V.

D e gradibus vero consanguinitatis, quomodo computari sint. Isidorus b. sic loquatur.

C. I. ¶ Quonodo dividuntur gradus consan-
guinitatis.

Series e consanguinitatis sex gradibus hoc modo disti-
munt: filius & filia, quod est frater & soror, sic ipse
truncus: illius seorsum sejunctus, ex radice illustrata
dividuntur illi ramuscui, nepos, nepit primus: pone-
pos, pronepit secundus: abnepos, abnepit tertius: u-
nepos, atneptis quartus: trinepos, trinepit quintus:
trinepotis filius, & trinepotis filia sextus.

Burchardus, & Ivo, & Pandormus, qui citans patrem Isidorem, partim ex dictu Isidori, ex hoc, & capite, consanguinitatis, papa 9. 4. uenit caput factum: & habent. Series consanguinitatis septem gradibus, &c.

C. II. ¶ Quonodo sunt computandi gradus
consanguinitatis.

Item Alexander Papa II. omnibus Episcopis & cleri-
ciis, nec non judicibus per Italiam
constituta.

A d sedem d. Apostolicam perlati est quæstio non-
A ter exorta de gradibus consanguinitatis, quam
quidam legum & canonum imperiti excitant, coldem
propinquitatis gradus contra facios canones, & ecclias-
tisticam morem numerare nituntur, novo & inaudito
errore affirmantes, quod germanitatis vel soties
inter se sint in secunda generatione, filii eorum, vel
filiae, in quarta, nepotes, vel neptes eorum, in sexta. Tali-
quile modo progeniem computantes, & in hujusmo-
dixto eam gradu terminantes dicunt, deinceps vi-
ros ac mulieres inter se posse nuptialis iura contrahere.
Et ad hujusmodi profanum errorem confirmandum
in argumentum assument facultares leges, quas & Iu-
stinianus Imperator promulgavit de successoribus con-
sanguineorum. Quibus confisi, ostendere molisuntur,
frates in secundo gradu esse numeros, filios eorum
in quarto, nepotes in sexto. Sic seriem genealogia re-
minentes, numerationem sanctorum patrum, & anti-
quam ecclesiæ computationem ad nos usque perducam,
perversa quadam calliditate disturbare nituntur. Nos
vero Deo annente habemus hanc questionem discutere cura-
mus, in synodo habita in Lateranensi consistorio, con-
vocatis ad hoc opus Episcopis, & clericis, atque judicis
diversarum provinciarum. Denique diu ventialis
legibus, & sacris canonicis, distincte invenimus ob-
Aliam causam alteram legum fieri, alaram canonum
computationem. Ie legibus siquidem ob nichil aliud
prosum graduum mentis facta est, nisi ut hereditas, vel
successio ab una ad alteram personam inter consanguineos deferatur. In canonibus vero ob hoc progenies
computatur, ut aperte monstretur, usque ad quatuor genera-
tionem a consanguineorum sit impensabilemendum.
Ibi praescribitur, ut hereditas propinquus modo legi-
mo conferatur: hic vero, ut rite & canonice inter fide-
les nuptias celebentur. In f legibus distincte non nu-

^a al. generis. ^b Lib. 3. Etymolog. cap. 5. Sefu: non veritas p. 9.
^c Sent. 4. disq. 40. Burch. l. 17. c. 10. Iov. p. 9. c. 40. Pann. l. 7. cap. 71.
^d Hugo ibid. Polyc. ibid. Anf. l. 11. c. 92. Iov. p. 9. c. 6. Pann. l. 7. c. 55.
^e Inst. l. 3. tit. 5. & 9. ^f Eod. tit. 6. Ipf. Etym. g. 6.
^g meran-